

ת"ד 3942/03/21 - מדינת ישראל נגד דורון סגרון

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד
ת"ד 3942-03-21 מדינת ישראל נ' סגרון

כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי	בפני
המאשימה:	בעניין:
מדינת ישראל	
נגד	
דורון סגרון	הנאשם:

גזר דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן מייחס לנאשם אחריות לתאונה שאירעה ביום 28.8.20, עקב רשלנותו, בכך שלא נתן להולך הרגל אפשרות להשלים את מעבר החצייה בבטחה ובמסגרתה, נחבל הולך הרגל חבלות של ממש.
2. הנאשם כפר תחילה במיוחס לו וטען לרשלנות תורמת של הולך הרגל. אולם, בהמשך, הודה הנאשם והורשע על בסיס הודאתו בעבירות הבאות: אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") והתנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות.
3. בטיעוניה לעונש, המאשימה מפנה לכך שתוצאות התאונה קשות וטוענת שהנפגע נפגע חבלות של ממש בדמות שבר סגור במפרק האגן, נזקק לטיפול רפואי, ניתוח, שיקום פיזיותרפי ארוך והרעה באיכות חייו (זה המקום לציין כי המאשימה הגישה תעודות רפואיות של הולך הרגל - שחרור סיעודי וייעוץ אורטופדי).
4. לטענת המאשימה, במקרים בהם נרשמו חבלות של ממש, בין הרף הבינוני ומעלה, יש לנקוט ענישה מחמירה וזאת כדי להגן על משתמשי הדרך.
5. כמו כן, המאשימה מפנה לכך שהנאשם נוהג משנת 1998 ולחובתו 3 הרשעות קודמות מסוג ברירת קנס ולאור כל האמור, המאשימה עותרת לכך שיושת על הנאשם עונש בדמות מאסר על תנאי מרתיע, פסילה בפועל של 12 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.
6. בטיעוניה לעונש, טוען הנאשם כי הוא הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר. בהקשר זה, הנאשם ציין, לא אחת, כי הוא מצטער על התאונה ומביע חרטה.
7. כמו כן, הנאשם טוען כי נרשמו בתיק מחדלים של עבודת המשטרה ואף מפנה לכך שלא התקבל עדכון לגבי מצבו של הנפגע. זאת, כאשר הוא שוחרר כעבור שלושה ימים ממועד האירוע.
8. בהקשר זה מוסיף הנאשם ומציין כי לאחר התאונה, הולך הרגל לא היה מעוניין להתפנות אך הוא (הנאשם)

התעקש ופינה אותו לבית החולים, ליווה אותו ושהה איתו במהלך הקבלה, יצר קשר עם אשתו אשר הגיעה לבית החולים ורק אז עזב.

9. בנוסף, הנאשם מפנה לכך שעברו התעבורתי תקין וכי נרשמו לחובתו 3 הרשעות שהתיישנו זה מכבר. הנאשם מדגיש כי אין בעברו תאונת דרכים וטוען כי גם רף הרשלנות אינו גבוה בהתחשב בכך שהתקרב למעבר החצייה בנסיעה אטית והופתע מחצייתו של הולך הרגל.

10. זאת ועוד, הנאשם מפנה לנסיבותיו האישיות ולכך שהוא אב לשישה ילדים, הנושא בנטל הפרנסה וכן בנטל ההסעה למוסדות החינוך (בהתחשב בכך שאשתו אינה נוהגת). כמו כן, הנאשם מציין כי הוא חולה במחלה כרונית (דלקת פרקים מקשחת) המטופל באופן שבועי בזריקות ביולוגיות (הוצגו מסמכים רפואיים תומכים). בנוסף, הנאשם מציין כי הוא עובד מזה 20 שנה בתחום החינוך, עם נוער בסיכון, וכי הוא משמש כמורה ומחנך בבית ספר תיכון.

11. הנאשם מפנה לכך שהתאונה אירעה בשנת 2020 וכי מאז ועד היום חלפו כמעט 3 שנים ועותר להתחשבות ולהקלה בכך שתושט עליו "ענישה מאוזנת שפחותה מפסילת המינימום הקבועה" תוך שהפנה לפסיקה התומכת בטיעונו.

12. זה המקום לציין כי המאשימה טוענת שאין לראות בשחרור המהיר כהתאמה לקלות הפגיעה האורטופדית מכיוון שעיקר הטיפול הוא שיקום והשיקום מתבצע מחוץ לכותלי בית החולים, אולם מנגד הנאשם מדגיש כי המאשימה לא הציגה שום מסמך באשר לשיקום אחר שכביכול התבצע לאחר 3 ימים (וכבר עתה יצוין כי הצדק עמו).

דין:

13. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

14. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).

15. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).

16. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".

17. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).

18. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם

לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

19. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.

20. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחון ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הנמוך-בינוני.

21. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה ועד 12 חודשים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15); עפ"ת **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13); עפ"ת 1524-04-13 **דננברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13); עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13)).

22. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לפיה במקרים דומים ובגין חבלות קשות יותר, בתי משפט אימצו ענישה ברף התחתון ואף פחות מכך. הפנה לדוגמא לעפ"ת (ת"א) 34990/06/15, **אורנה רבקה טקל נ' מדינת ישראל**, שם קבע כב' השופט רענן בן יוסף:

"בנסיבות אלה, הנני סבור שמתחם הענישה, גם בהתחשב בפסיקה הנוהגת ובהתחשב העובדה שפסילת המינימום היא בין שלושה חודשים לשנה. בנסיבותיה של המערערת, שהדגש הוא על כך שמדובר בנהגת זהירה הנוהגת שנים ארוכות ללא תאונות דרכים וללא עבירות, בנסיבותיה האישיות - מורה המטפלת באמה ובבתה, ובעיקר, כאמור, הקפדתה על דרך הכלל על חוקי המדינה בכלל ועל חוקי התעבורה בפרט, יש להטיל עליה עונש פסילה ברף הנמוך של המתחם או שואף לכיוונו".

23. במקרה דנן, מדובר בנאשם נורמטיבי, האוחז ברשיון נהיגה משנת 1999 ולחובתו 3 הרשעות מסוג ברירת קנס, כאשר ההרשעה האחרונה היא משנת 2014. הנאשם לא צבר לחובתו עבירות ממועד התאונה ועד היום, דבר שיש לזקוף לזכותו.

24. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בפגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה. כך גם, בהתאם לתעודה הרפואית שהוגשה, לא ניתן להתעלם מהחבלה של ממש שנגרמה להולך הרגל בדמות שבר סגור בעצם הגב התחתון. הנאשם נזקק לטיפול רפואי, אשפוז וניתוח זעיר פולשני, ללא הרדמה מלאה, בו הוזרקה לו תרופה למקום השבר. הולך הרגל שוחרר לאחר 3 ימים, עם המלצות למעקב בקהילה ופיזיותרפיה.

25. בהקשר זה יש לציין כי המאשימה טענה לכך שהולך הרגל נזקק לשיקום פיזיותרפי ארוך וכי נגרמה הרעה באיכות חייו, אולם טענות אלו הועלו בעלמא מבלי שנתמכו במסמכים רפואיים או כל אסמכתא אחרת. ודוק, המסמכים הרפואיים שהוגשו לבית המשפט נערכו שלושה ימים לאחר התאונה עם שחרורו של הולך הרגל מבית

החולים כך שאין בהם כדי ללמד על הליך השיקום לו נדרש ועל פגיעה כזו או אחרת באיכות חייו.

26. זה המקום לציין כי המחוקק הסמיך את בית המשפט לחרוג מפסילת המינימום הקבועה בחוק, במשורה ומנימוקים שירשמו.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

27. כאמור בסעיף 40 לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בענייננו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו בכתב האישום ובכך קידם את יעילות הדיון והוביל לחיסכון בזמן שיפוטי. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 קלגסבלד נ' מדינת ישראל (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

כעולה מדו"ח הבוחן, רף הרשלנות המיוחס לנאשם אינו מן הגבוהים. מדובר ב"תיק הצמדה", בו לא יצא בוחן לשטח ולכן, לא ניתן היה לבצע שחזור, לא ניתן היה לדעת אם הייתה חסימה של שדה הראיה, אם הייתה רשלנות תורמת, מהם כיווני החצייה ומהי נקודת האימפקט. ההודיה אכן חסכה זמן שיפוטי יקר בבחינת הכשלים להם טען הנאשם.

28. על כך, יש להוסיף ולציין לטובה את התנהלותו של הנאשם מיד עם קרות התאונה, כאשר פעל מעבר לחובותיו על פי דין, עת פינה את הולך הרגל לבית החולים וליווה אותו במהלך קבלת הטיפול הרפואי עד להגעתה של אשתו. דברים אלה מלמדים הן על אופיו של הנאשם וערכיו והן על נטילת אחריות ועשיית מאמצים לתיקון תוצאותיה של התאונה.

29. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מזה כ-25 שנים וזהו לו הכשל הראשון המשמעותי בכלל. ניכר כי הנאשם נהג זהיר וכי מדובר במעידה חד פעמית שאינה מאפיינת את התנהלותו בדרכים.

30. לכל האמור, מצטרף מצבו הבריאותי של הנאשם ונסיבותיו האישיות כפי שפורטו במעמד הדיון. הנאשם ביקש לשאת דברו בהתרגשות, ניכר כי האירוע הותיר עליו חותם לאורך זמן, ניכר כי הטמיע חומרת העבירות, כי מצר על הנזק שגרם ותיאר בהתרגשות איך זקוק לרישיונו לצורכי טיפול במחלה הכרונית ממנה סובל, שכן נדרש להגיע למוסד רפואי לקבל זריקות באופן שבועי ואינו יכול לחזור בתחבורה הציבורית. עוד פירט כי נטל הפרנסה והטיפול בבית נופל על כתפיו בלבד שכן אשתו סטודנטית ולומדת מהבית. (ראו לעניין זה עפ"ת (ב"ש) 48442-06-19 ריבקין נ' מדינת ישראל (23.9.19)). כך גם, תרומתו של הנאשם לקהילה במשך השנים, בעודו עוסק בנוער בסיכון ובחינוך.

הכרעה:

לאחר שבחנתי את נסיבות קורות התאונה, תוצאותיה, את רף הרשלנות של הנאשם, את העובדה כי מדובר ב"תיק הצמדה" בו לא יצא בוחן לשטח, לא בוצע שחזור או הצבעה, לא ניתן לדעת האם היתה חסימה של שדה הראיה, אם היתה רשלנות תורמת, מהי מהירות הנסיעה, היכן נקודת האימפקט ומהם הכיוונים, נתונים אשר היעדרם מקשה על הגעה לנתוני אמת.

לאחר שהמאשימה עצמה בחרה שלא לפסול את רישיון הנאשם פסילה מנהלית, סמוך לקורות התאונה, משמע אף היא סברה כי אין מסוכנות חריגה בנהיגתו.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, עקרון ההלימה, אינטרס ההרתעה ונסיבות אחרות שאינן קשורות בעבירות כגון: נסיבותיו האישיות של הנאשם, ותק נהיגתו ועברו התעבורתי המקל, את הטיפול המסור שלו בהולך הרגל עד להגעת אשתו לביה"ח, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה, את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, שכן מדובר בתאונה משנת 2020, שבמהלכן היה הנאשם באי וודאות לגבי מצבו.

וכן, בייחוד שקלתי את העובדה כי הנאשם נזקק לקבלת טיפול רפואי מציל חיים, מידי שבוע והוא היחיד הנושא רישיון נהיגה במשפחתו.

לאור כל האמור, מצאתי מקום לקצר את תקופת הפסילה תוך איזון בין יתר רכיבי הענישה ולכן, הריני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. פסילה בפועל לתקופה של 45 ימים.

הפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1.7.23 ועל הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט עד השעה 12:00 באותו מועד.

לא יופקד הרישיון כנדרש, הפסילה תחל אך לא תימנה.

ב. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3

חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש או יעבור את אחת העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.

ג. התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש וזאת למשך שנתיים. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך 30 ימים במזכירות ביהמ"ש. לא יחתום, יאסר הנאשם למשך יומיים.

ד. קנס כספי בסך 500 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

ה. פיצוי לנפגע בסך 2,500 ₪, אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון בתוך 30 ימים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב שבט תשפ"ג, 13 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

הערת מזכירות:

את הקנס ניתן לשלם בחלוף 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי -
באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il

באמצעות מוקד שירות טלפוני, בשרות עצמי (מרכז גבייה) בטלפון *35592

או בטלפון 073-2055000.

5129371 במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד.

54678313 (אין צורך בהצגת שוברי תשלום).